

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 376/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Mandzákom, Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz 4/2014 z 27. mája 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžz 4/2014 z 27. mája 2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 10 Sžz 4/2014 sa žalobou podanou 4. marca 2014 podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sťažovateľ domáhal poskytnutia mu ochrany pred nezákonnými zásahmi orgánu verejnej moci, a to konkrétne pred nezákonnými zásahmi príslušníkov Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „príslušníci úradu“ alebo „príslušníci úradu na ochranu ústavných činiteľov“), v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), ku ktorým malo dôjsť 6. septembra 2013, keď príslušníci úradu mali obmedziť osobnú slobodu sťažovateľa a brániť mu ako redaktorovi portálu a periodika [REDAKOVANÉ] vyhotovovať zvukovoobrazové záznamy na verejne prístupnom mieste v súvislosti s návštevou vtedajšieho prezidenta Slovenskej republiky v Humennom. Ďalšieho nezákonného zásahu sa príslušníci úradu mali proti sťažovateľovi dopustiť 18. februára 2014, keď mu opäť po tom, ako sťažovateľ neuposlúchol výzvu zamestnankyne Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „zamestnankyňa kancelárie národnej rady“), aby vymazal záznamy, ktoré vyhotovil počas cesty do miestnosti, kde sa mala konať tlačová konferencia, mala byť na pokyn tejto zamestnankyne kancelárie národnej rady príslušníkmi úradu nezákonne obmedzená osobná sloboda sťažovateľa, malo mu byť zakázané na verejne prístupnom mieste v Národnej rade Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“), kde sa na tlačovej konferencii nachádzal spolu s ostatnými zástupcami médií, vyhotovovať zvukovoobrazové záznamy a mal byť vyvedený z týchto verejne prístupných priestorov národnej rady.

3. Žalobou podanou najvyššiemu súdu sa sťažovateľ domáhal, aby bola žalovanému ministerstvu vnútra uložená povinnosť spočívajúca v zákaze obmedzovať osobnú slobodu sťažovateľa a v zákaze obmedzovať ho pri vyhotovovaní obrazovo-zvukových záznamov

na verejne prístupných miestach, pričom svoju žalobu odôvodnil tým, že príslušníkom úradu zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva oprávnenie zakázať sťažovateľovi vyhotovovať na verejne prístupných miestach zvukovoobrazové záznamy, navyše, ako zástupcovi tlače, „... ktorý má privilegované postavenie a disponuje spravodajskou licenciou...“.

4. Rozsudkom sp. zn. 10 Sžz 4/2014 z 27. mája 2015 najvyšší súd žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, pričom, ako uvádza v sťažnosti sťažovateľ, najvyšší súd zásah orgánu verejnej moci proti integrite sťažovateľa nehodnotil všeobecne, ale ho rozdelil na dva samostatné útoky, resp. zásahy, a to na zásah, ku ktorému došlo 6. septembra 2013 (ďalej len „prvý zásah“), žalobu v súvislosti s ktorým zamietol s odôvodnením, že bola podaná po 30-dňovej lehote, odkedy sa sťažovateľ mohol o tomto prvom zásahu dozvedieť (žaloba bola podaná 4. marca 2014), a na zásah, ku ktorému došlo 18. februára 2014 (ďalej len „druhý zásah“), pričom žalobu v tejto časti najvyšší súd zamietol z dôvodu, že sťažovateľ pred podaním žaloby nevyčerpal ešte iný jemu dostupný prostriedok nápravy pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, a to sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) a tiež z dôvodu „všeobecnosti žalobného petitu“. Podľa sťažovateľa však z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu nie je vôbec zrejmé, či dôvod zamietnutia žaloby týkajúci sa nevyčerpania sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach pred podaním žaloby a dôvod „všeobecnosti žalobného petitu“ sa týkajú len druhého zásahu alebo aj prvého zásahu. Podľa sťažovateľa totiž v danom prípade dochádza ku kolízii plynutia zákonnej 30-dňovej lehote na podanie žaloby pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, ktorá (lehota) začína plynúť od okamihu, keď sa poškodený o tomto zásahu orgánu verejnej moci dozvedel (§ 250v ods. 3 OSP), a lehoty na vybavenie iného účinného prostriedku nápravy, ktorý má orgánom verejnej moci dotknutá osoba k dispozícii pred podaním žaloby, keď napr. podľa zákona o sťažnostiach je lehota na vybavenie sťažnosti 60 pracovných dní (§ 13 ods. 1 zákona o sťažnostiach), ktorého vyčerpanie Občiansky súdny poriadok podmieňuje ešte pred podaním žaloby.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že ak bol najvyšší súd toho názoru, že v prípade oboch zásahov bolo nevyhnutné podať pred podaním žaloby ešte sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach ako účinný prostriedok nápravy, tak potom nemohol odmietnuť žalobu v súvislosti s prvým zásahom pre oneskorenosť, t. j. pre zmeškanie 30-dňovej lehoty, pretože táto nemohla začať plynúť ešte pred vybavením tohto iného účinného prostriedku nápravy. V tejto súvislosti podľa sťažovateľa *„Protirečivosť a vnútorná nekonzistentnosť napadnutého rozhodnutia spočíva v tom, že sťažovateľovi sa vyčíta nedodržanie 30 dňovej subjektívnej lehoty na podanie návrhu, avšak všeobecný súd sám nemá ujasnené, kedy táto lehota začína plynúť a to navyše v spojení s tým, že súčasne trvá na využití inštitútu sťažnosti ako predpokladu prípustnosti zásahovej žaloby.*

Inými slovami povedané, ak všeobecný súd v prípade oboch zásahov má za to, že bolo potrebné podať sťažnosť podľa Zákona č 9/2010 Z. z. pričom správny orgán má na vybavenie sťažnosti 60 pracovných dní..., tak nemôže subjektívna lehota na podanie návrhu začať plynúť odo dňa zásahu, ale až od dňa doručenia vybavenia sťažnosti.“

6. *Súčasne v súvislosti s dôvodom odmietnutia žaloby kvôli nevyužitiu sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach ešte pred podaním žaloby ako účinného prostriedku nápravy sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že potom, ako podal žalobu v záujme stihnúť 30-dňovú lehotu na jej podanie, následne podal aj sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, avšak najvyšší súd jeho návrhu na prerušenie konania do doby rozhodnutia o tejto sťažnosti nevyhovel s odôvodnením, že „... odporca sa už vyjadril k uplatnenému návrhu a nemožno predpokladať, že v odpovedi na sťažnosť by zmenil svoje stanovisko“.* Podľa sťažovateľa je takéto stanovisko najvyššieho súdu formalistické, pretože vyžaduje, aby sťažovateľ pred podaním žaloby podal aj sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, avšak sám najvyšší súd citovaným konštatovaním dospel k „predčasnemu“ (t. j. ešte pred vybavením sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach) záveru o neefektívnosti tohto prostriedku nápravy, a preto návrhu na prerušenie konania z dôvodu jeho podania nevyhovel a paradoxne žalobu zamietol pre nevyčerpanie tohto účinného prostriedku nápravy pred podaním žaloby. Podľa sťažovateľa *„... ak všeobecný súd sám dospel ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia k záveru, že inštitút sťažnosti neprispieje k náprave nezákonného*

zásahu, tak je nezmyselné trvať na formálnej požiadavke vyčerpania riadneho opravného prostriedku z dôvodu, že nie je efektívny. Takýto postoj všeobecného súdu je potrebné považovať za prejav maximálneho formalizmu, ktorého sa v prvom rade musia všeobecné súdy ako primárni ochrancovia práva vyvarovať.

Navyše všeobecný súd mal za preukázané, že formálna sťažnosť bola podaná pred vyhlásením rozsudku, a preto z dôvodu nevyužitia tohto opravného prostriedku nemohla byť žaloba zamietnutá. Protirečivosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia spočíva v tom, že na strane jednej všeobecný súd uvádza, že sťažnosť nebola využitá a na strane druhej tvrdí, že aj tak by nemala praktický zmysel. “.

7. Sťažovateľ namieta, že postupom najvyššieho súdu bol porušený aj princíp rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie, pretože má vedomosť, že najvyšší súd v iných prípadoch vyhovel návrhom účastníkov konania na prerušenie konania o žalobe do doby rozhodnutia o inom účinnom prostriedku nápravy „... prerušil konania, vyčkal na vybavenie sťažnosti a vec nasledovne meritórne prejednal... “.

8. Napokon sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť so závermi najvyššieho súdu o tom, že petit jeho žaloby je všeobecný, a uviedol:

«V prvom rade všeobecný súd nevysvetlil z akého dôvodu považoval sťažovateľom uplatnený petit za všeobecný, ktorému by práve z titulu „všeobecnosti“ nebolo možné vyhovieť. ...

... sťažovateľ sa domáhal, aby súd zakázal žalovanému orgánu verejnej správy vydávať výzvy alebo príkazy, ktorými by sa sťažovateľovi zakázalo právo na verejne prístupnom mieste vyhotovovať zvukovo-obrazového záznamy. Žalobca pritom v návrhu tvrdil, že orgány polície nemajú oprávnenie v zmysle zákona vydávať zákazy na vyhotovovanie zvukovo-obrazových záznamov; takéto oprávnenie má v danom prípade len súd, ktorý by sťažovateľovi mohol zakázať takúto činnosť. Všeobecný súd však v napadnutom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nevyhovel tejto žalobnej žiadosti....»

9. Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu tiež namieta, že pri prvom i druhom zásahu bola neústavne obmedzená jeho osobná sloboda, a teda že došlo aj k porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru, a tým, že sťažovateľovi mal byť znemožnený prístup k informáciám, malo dôjsť aj k porušeniu čl. 10 ods. 1 dohovoru.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 5 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 10 Sžz 4/2014 zo dňa 27.05.2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 10 Sžz/4/2014 zo dňa 27.05.2015 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] (správne malo byť „[REDAKOVANÉ]“, pozn.) do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. V danom prípade sa sťažovateľ žalobou podanou podľa § 250v OSP domáhal ochrany pred nezákonným zásahom príslušníkov úradu na ochranu ústavných činiteľov, pričom žalobným petitom sa domáhal, aby najvyšší súd zakázal do budúcnosti príslušníkom Policajného zboru obmedzovať osobnú slobodu sťažovateľa a aby im zakázal akokoľvek ho obmedzovať pri vyhotovovaní zvukových a zvukovoobrazových záznamov na verejne prístupných miestach alebo na miestach prístupných predstaviteľom tlače, aby im zakázal na týchto miestach vydávať sťažovateľovi akékoľvek pokyny, výzvy alebo príkazy, ktorými by sa sťažovateľ obmedzoval pri vyhotovovaní zvukovoobrazových záznamov, a tiež aby im zakázal používať proti sťažovateľovi pri vyhotovovaní zvukových a zvukovoobrazových záznamov na verejne prístupných miestach akékoľvek donucovacie prostriedky.

14. V uvedených súvislostiach sa žiada podotknúť, že príslušníci úradu na ochranu ústavných činiteľov v súlade so zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) plnia úlohy na úseku priamej, osobnej a sprievodnej ochrany našich určených osôb [pozri § 2 ods. 1 písm. f) zákona o Policajnom zbore], a to na území Slovenskej republiky, ako aj v zahraničí, a taktiež ochranu zahraničných určených osôb na Slovensku. Inými slovami, ochrana určených osôb zabezpečovaná príslušníkmi úradu na ochranu ústavných

činiteľov zahŕňa ich osobnú ochranu, dopravnú ochranu, ako aj ochranu objektov, v ktorých sa určené osoby zdržiavajú, pričom na účely zabezpečenia tejto funkcie sú príslušníci tohto útvaru oprávnení kontrolovať a prehliadať osoby, batožiny a ostatný materiál vnášaný a privázaný do týchto priestorov z dôvodu zabezpečenia ochrany určených osôb, zahraničných delegácií a určených objektov pred prípadnými narušiteľmi.

15. Z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že žaloba sťažovateľa bola zamietnutá podľa § 250v ods. 4 OSP, keď najvyšší súd „... *jednomyselne dospel k záveru, že navrhovateľom podaný návrh je potrebné v zmysle § 250v ods. 4 OSP zamietnuť*“, pričom podľa ustanovenia poslednej vety § 250v ods. 4 OSP súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

16. Najvyšší súd sťažovateľom napádaný rozsudok v podstatnej časti týkajúcej sa neprípustnosti a nevykonateľnosti jeho žalobného petitu odôvodnil takto:

„Najvyšší súd... vyhodnotil uplatnený návrh v tejto časti ako nedôvodný, pretože uplatnenému petitu nebolo možné vyhovieť. V zmysle platnej právnej úpravy pokiaľ súd návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom vyhovie, uloží orgánu verejnej správy povinnosť spočívajúcu v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. To priamo vylučuje možnosť uložiť v takomto konaní odporcovi povinnosť zaslať navrhovateľovi ospravedlnenie, ale rovnako vylučuje aj možnosť uloženia požadovaného všeobecného zákazu obmedzovania osobnej slobody, vydávania akýchkoľvek výziev, pokynov, príkazov a požiadaviek, ako aj použitia donucovacích prostriedkov príslušníkmi policajného zboru voči navrhovateľovi pri vyhotovovaní zvukovo-obrazových záznamov na verejne prístupných miestach alebo miestach bežne prístupných predstaviteľom médií, pretože - ako namietal aj odporca, nemožno vopred, bez poznania konkrétnych okolností, mať za to, že by išlo o zásahy nezákonné, resp. o prekročenie oprávnení vyplývajúcich zo zákona o policajnom zbore.“

17. Rozhodnutie najvyššieho súdu o neodôvodnenosti žalobného petitu sťažovateľa vychádza z premisy, že nie je objektívne možné vopred globálne do budúcnosti predpovedať, resp. prognózovať, že postupy príslušníkov Policajného zboru pri plnení ich úloh v zmysle zákona o Policajnom zbore, ktoré by prípadne v budúcnosti realizovali voči sťažovateľovi, budú *a priori* automaticky nezákonné, a teda neprípustné, pretože účinnosť a nevyhnutnosť použitia postupov a prostriedkov ochrany, na využitie ktorých sú príslušníci Policajného zboru zákonne oprávnení, posudzujú až v každom jednotlivom prípade reagujúc na aktuálny vývoj bezpečnostnej situácie. Inými slovami, ak by najvyšší súd žalobnému petitu sťažovateľa vyhovel, neprípustne by tým zasiahol do výlučnej kompetencie príslušníkov Policajnému zboru operatívne vyhodnocovať aktuálny vývoj bezpečnostnej situácie a s tým súvisiacu voľbu najúčinnějších prostriedkov na jej zabezpečenie.

18. Podľa ústavného súdu uvedené závery najvyššieho súdu o neodôvodnenosti a nevykonateľnosti žalobného petitu sťažovateľa, kvôli ktorým žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, sú ústavne udržateľné a nemožno im vyčítať rozporupnosť a svojvoľnosť, ktoré by mali za následok arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžz 4/2014 z 27. mája 2015, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

19. Keďže najvyšší súd napádaným rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu danosti obidvoch alternatívnych dôvodov uvedených v § 250v ods. 4 OSP, t. j. aj z dôvodu jej nedôvodnosti (pozri už uvedené dôvody), ako aj z dôvodu jej neprípustnosti (t. j. zmeškanie lehoty na jej podanie a nevyčerpanie iných účinných prostriedkov nápravy pred jej podaním, pozn.), keďže vzhľadom na rovnocennosť týchto dvoch zákonných dôvodov (dokonca zákon nedôvodnosť návrhu uvádza ako prvý z dôvodov pre zamietnutie žaloby, pozn.) ústavný súd zistil už ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu pre odmietnutie žaloby sťažovateľa už pre jej nedôvodnosť, nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa závermi najvyššieho súdu aj o neprípustnosti tejto žaloby sťažovateľa, ktorá by v konečnom dôsledku bola aj tak ako nedôvodná zamietnutá.

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 2 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ namieta v príčinnej súvislosti s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžz 4/2014 z 27. mája 2015, ktorým najvyšší súd rozhodol vo veci návrhu na ochranu sťažovateľa pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv a predmetom konania najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 10 Sžz 4/2014, ktorým nebolo konanie vo veci obmedzenia alebo zásahu do osobnej slobody sťažovateľa, a teda najvyšší súd v tomto konaní napádaným rozhodnutím ani nemohol žiadnym spôsobom neústavne obmedziť osobnú slobodu sťažovateľa. Inými slovami, sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu stotožnil postup orgánu verejnej moci, ktorý mal byť namierený proti jeho osobnej slobode, s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý však bezprostredne svojím rozhodnutím nerozhodoval o obmedzení osobnej slobody sťažovateľa, ale konal iba o ochrane pred týmto nezákonným postupom orgánu verejnej moci. Z obdobných dôvodov ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú aj v časti namietaného porušenia práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 10 ods. 1 dohovoru, do práva ktorého najvyšší súd svojím rozhodnutím vzhľadom na predmet jeho konania nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2016